

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Jany Henčekovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **M., L.**, zastúpené advokátkou JUDr. M., Advokátska kancelária v B., proti žalovanému: **Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny**, Špitálska č. 4, Bratislava, **za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného**: JUDr. M., B., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Úradu pre štátnu službu zo dňa 26. mája 2006, č. 6602/2006, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 385/06-99 zo dňa 3. júna 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 385/06-99 zo dňa 3. júna 2008 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Úradu pre štátnu službu uvedeného v úvodnej časti tohto rozsudku. Žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní veci mal preukázané, že Služobný úrad žalobcu, konajúci povereným zástupcom vedúceho služobného úradu vydal dňa 18.12.2003 rozhodnutie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru JUDr. M. ku dňu 31.12.2003; proti tomuto rozhodnutiu JUDr. M. podal odvolanie na Úrad pre štátnu službu, ktorý v rámci odvolacieho konania rozhodnutím zo dňa 3.2.2004 prvostupňové rozhodnutie Služobného úradu žalobcu zo dňa 18.12.2003 potvrdil a odvolanie zamietol; JUDr. M. sa žalobou na krajský súd domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia odvolacieho orgánu zo dňa 3.2.2004 č. UŠS-31608/2004; Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č. k. 3Sž 70/2004-30 zo dňa 18.11.2005 toto rozhodnutie zrušil a vrátil na ďalšie konanie podľa § 250j ods. 2, písm. c/, d/ O.s.p.; Úrad pre štátnu službu rozhodnutím zo dňa 26.5.2006 č. 6602/2006 zrušil rozhodnutie Služobného úradu žalobcu zo dňa 18.12.2003 č. 42016/2003-OŠVS; žalobca v žalobe nesúhlasil s právnymi závermi uvedeným v rozhodnutí Úradu pre štátnu službu a vzhľadom k tomu, že došlo k zrušeniu tohto úradu označil žalovaného ako účastníka konania podľa zákona č. 575/2001 Z.z. v znení neskorších predpisov (novela zákona č. 231/2006 Z.z.), ktorý bol v zmysle § 40c ods. 1 určený na riešenie týchto problémov; žalovaný namietal nedostatok pasívnej legitímácie s poukazom na § 40c ods. 2 zákona č. 231/2006 Z.z.. Krajský súd v priebehu preskúmacieho konania uznesením zo dňa 31.5.2007 pripustil do konania na strane žalovaného JUDr. M. ako vedľajšieho účastníka, ktorý vo vyjadrení k žalobe taktiež namietal nedostatok pasívnej legitímácie žalovaného s poukazom na zákon č. 231/2006 Z.z.. Krajský súd poukázal na to, že predovšetkým jeho úlohou bolo vysporiadať sa s otázkou pasívnej legitímácie žalovaného a až v prípade jeho pasívnej legitímácie sa vysporiadať s otázkou zákonnosti rozhodnutia Úradu pre štátnu službu zo dňa 26.5.2006 č. 6602/2006 podľa zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov a v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o štátnej službe). Konštatoval, že podľa čl. III. Zákona č. 321/2006 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 312/2001 Z.z. (ďalej len zákon č. 231/2006 Z.z.) bol zmenený a doplnený zákon č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov, ktorým bol okrem iného zrušený Úrad pre štátnu službu a podľa článku III. bod 8 do zákona č. 575/2001 Z.z. bol vložený § 40c ods. 2, ktorý hovorí, že „dňom zrušenia Úradu pre štátnu službu prechádzajú práva a povinnosti Úradu pre štátnu službu vrátane práv a povinností zo štátnozamestnaneckých pomerov a pracovnoprávných vzťahov zamestnancov na Ministerstvo práve, sociálnych vecí a rodiny SR. Podľa názoru krajského súdu na žalovaného však neprešli práva a povinnosti

Úradu pre štátnu službu vyplývajúce z konania a rozhodovania vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru, o ktorých rozhodol Úrad pre štátnu službu a príslušným na konanie a rozhodovanie vo veciach vzniku, zmeny a skončenia štátnozamestnaneckého pomeru v prvom stupni je vedúci príslušného služobného úradu, čo znamená, že ide o vedúceho služobného úradu žalobcu a súčasne, že vedúci služobného úradu je tiež odvolacím orgánom, ktorý rozhoduje na základe stanoviska poradnej odvolacej komisie. Mal za to, že z uvedených dôvodov žalovaný nemal pasívnu legitimáciu v konaní o preskúmaní rozhodnutia Úradu pre štátnu službu potom, ako tento úrad zanikol, a vzhľadom na uvedené žalobu zamietol. Dôvodmi žaloby sa nezaoberal, pretože žalovaný nebol v spore pasívne legitimovaný.

Rozhodovanie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil podľa § 142 ods. 1 O.s.p.. Žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného náhradu trov konania nepriznal, napriek ich úspechu v spore, pretože si ich náhradu neuplatnili.

Proti uvedenému rozsudku sa v zákonnej lehote odvolal žalobca. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietal, že podľa jeho názoru, záver súdu prvého stupňa v danej veci sa nezlučuje s ústavným právom účastníka správneho konania na súdnu ochranu pred nezákonnosťou rozhodnutia správneho orgánu, proti ktorému nie je možné podať riadny opravný prostriedok (čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy SR). Dôvodil, že rozhodovanie o zákonnosti právoplatných rozhodnutí vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru prislúcha podľa § 144 zákona o štátnej službe výlučne do právomocí súdov v zmysle druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Konštatoval, že zákon nerieši „zmenu“ účastníkov konania v prípade, ak pred podaním žaloby v zákonnej lehote dôjde k zániku správneho orgánu, ktorý rozhodoval v poslednom stupni správneho konania, s poukazom na to, že ust. § 90 O.s.p. má charakter všeobecnej úpravy voči ust. § 250 O.s.p.. Uviedol, že podľa jeho názoru napadnuté rozhodnutie o dôvode zamietnutia žaloby správnym súdom nemá oporu v zákone, pretože novelou zákona č. 575/2001 Z.z., ktorou bol v zmysle § 40c ods. 1 zrušený Úrad pre štátnu službu s účinnosťou od 1.6.2006, bolo zároveň rozhodnuté, že dňom zrušenia úradu prechádzajú práva a povinnosti zrušeného ÚŠS na Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny SR vrátane štátnozamestnaneckých pomerov a pracovnoprávných vzťahov zamestnancov zrušeného orgánu, pričom zákon neupravuje, ktoré práva a povinnosti zrušeného ÚŠS prešli alebo neprešli na MPSVaR SR. Poukázal na znenie právnej úpravy podľa § 21 ods. 13 zákona

č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy v spojení s právnou úpravou podľa §§ 6, 6a zákona č. 231/2006 Z.z. účinnnej od 1.6.2006, tvrdiac, že tento zákon neupravuje spôsob uplatnenia ústavného práva účastníka konania na preskúmanie zákonnosti právoplatného správneho rozhodnutia, ktoré bolo vydané pred účinnosťou zákona č. 231/2006 Z.z., teda pred zrušením príslušného orgánu (ÚŠS). Vytýkal súdu prvého stupňa, že sa náležite nevyporiadal s otázkou pasívnej legitímácie žalovaného. Súčasne namietal, že napadnutým rozhodnutím odmietol žalobcovi domáhať sa súdnej ochrany pred nezákonnosťou rozhodnutia správneho orgánu rozhodujúceho v poslednom stupni. K veci samej konštatoval, že prelomenie pravidla viazanosti právnym názorom môže mať oporu v nových skutkových alebo právnych skutočnostiach alebo v nesprávnej aplikácii hmotnoprávneho predpisu, ktorý bol účinný v čase do 31.12.2003, čo bolo jedným z dôvodov uvedených v jeho žalobe. Ďalej dôvodil, že v prípade úspešnosti žalobcu v preskúmvacom konaní by vo veci ďalej pokračoval vecne príslušný služobný úrad (MZ SR) v súlade s úpravou zákona o štátnej službe v znení účinnom od 1.6.2006, teda so zákona v dôsledku zmeny právnych pomerov, ktoré nastali po vydaní žalobou napadnutého druhostupňového rozhodnutia (ÚŠS).

Žalovaný navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa z jeho vecne správnych dôvodov potvrdil a odvolanie odmietol. S dôvodmi uvedenými v odvolaní žalobcu nesúhlasil.

Vedľajší účastník na strane žalovaného navrhoval, aby odvolací súd odvolanie žalobcu pre nedostatok odôvodnenia odmietol a alternatívne navrhoval napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť. Taktiež nesúhlasil s tvrdeniami žalobcu uvedenými v odvolaní. Uviedol, že odvolanie podala Slovenská republika – Ministerstvo zdravotníctva SR, teda odvolateľ, ktorý nie je totožný so žalobcom, a preto odvolanie podala neoprávnená osoba. Poukázal na to, že žalobca svojím neodôvodneným odvolaním sa snaží oddiaľovať vyplatenie funkčného platu, ktorý mal byť vyplatený podľa zákona na základe právoplatného rozhodnutia ÚŠS, a ktorý je doteraz neoprávnene zadržíavaný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa ust. § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 10 ods. 2 preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce v zmysle ust. § 246c ods. 1 v spojení s §§ 212 a nasl. a dospel k názoru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok, ktorým krajský súd zamietol žalobu, ktorú žalobca podal proti Ministerstvu práce, sociálnych vecí a rodiny SR, domáhajúc sa preskúmania rozhodnutia Úradu pre štátnu službu zo dňa 26.5.2006 č. 6602/2006, žiadajúc ho zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie, a preto odvolací súd v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami uplatnenými účastníkmi v preskúmvacom konaní a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť pasívnej legitímácie správneho orgánu žalobcom označeného ako žalovaného.

Medzi účastníkmi preskúmvacieho konania ostala sporná v tomto štádiu konania pasívna legitímácia žalovaného správneho orgánu, z ktorých dôvodov odvolací súd upriamil pozornosť predovšetkým na to, či súd prvého stupňa správne a v súlade so zákonom posudzoval prechod práv a povinností z Úradu pre štátnu službu, ktorého rozhodnutia sa žalobca v žalobe domáhal preskúmať, na Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny SR, v žalobe označeného ako žalovaného, potom ako Úrad pre štátnu službu na základe zákona bol zrušený.

Odvolací súd z predloženého spisového materiálu súdu prvého stupňa, ktorého súčasťou tvoril administratívny spis, zistil, že služobný úrad žalobcu rozhodnutím zo dňa 18.12.2003 č. 42016/2003-OŠVS rozhodol o skončení štátnozamestnaneckého pomeru JUDr. M. ku dňu 31.12.2003, na základe jeho odvolania proti tomuto rozhodnutiu Úrad pre štátnu službu v rámci odvolacieho konania rozhodnutím zo dňa 3.2.2004 č. ÚŠS-31608/2003 prvostupňové rozhodnutie služobného úradu žalobcu zo dňa 18.12.2003 potvrdil a odvolanie zamietol, Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe žaloby podanej JUDr. M. proti žalovanému Úradu pre štátnu službu, domáhajúc sa preskúmania zákonnosti uvedeného rozhodnutia, rozsudkom č. k. 3SŽ 70/2004-30 zo dňa 18.11.2005 toto rozhodnutie zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie podľa § 250j ods. 2, písm. c/, d/ O.s.p. a Úrad pre štátnu službu preskúmvaným rozhodnutím zo dňa 26.5.2006 č. 6602/2006 zrušil rozhodnutie služobného úradu žalobcu zo dňa 18.12.2003. Súčasne odvolací súd mal preukázané, že žalobca žalobu podal proti Ministerstvu práce, sociálnych vecí a rodiny SR a žiadal zrušiť rozhodnutie Úradu pre štátnu službu zo dňa 26.5.2006 č. 6602/2006 a vec vrátiť žalovanému správne orgánu titulom zákonného nástupníctva na ďalšie konanie a zároveň mal preukázané, že žalovaný

namietal v danej veci svoju pasívnu legitímáciu, ako aj, že nedostatok pasívnej legitímácie žalovaného namietal JUDr. M., ktorého súd prvého stupňa uznesením pribral do konania ako vedľajšieho účastníka na strane žalovaného.

Odvolačný súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že úlohou súdu v danej veci bolo najskôr sa vysporiadať s otázkou pasívnej legitímácie žalovaného správneho orgánu a až následne skúmať zákonnosť preskúmaného rozhodnutia vydaného Úradom pre štátnu službu podľa zákona o štátnej službe.

Podľa § 40c ods. 1, 2 zákona č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov účinného od 1.6.2006 (zákon č. 231/2006 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov) zrušuje sa Úrad pre štátnu službu.

Dňom zrušenia Úradu pre štátnu službu prechádzajú práva a povinnosti Úradu pre štátnu službu vrátane práv a povinností zo štátnozamestnaneckých pomerov a pracovnoprávných vzťahov zamestnancov na Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky.

Zákonodarca zákonom č.231/2006 Z.z. okrem ďalších zákonov menil a dopĺňal v čl. I aj zákon o štátnej službe tak, že v bodoch 195 a nasl. ustanovil novú právnu úpravu týkajúcu sa konania vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru (§ 125), súčasne ustanovil novú právnu úpravu týkajúcu sa príslušnosti na konanie v prvom stupni tak, že orgánom príslušným na konanie a rozhodovanie v prvom stupni je vedúci úradu vo veciach vymenovania do štátnej služby a vzniku štátnozamestnaneckého pomeru, zmeny štátnozamestnaneckého pomeru a skončenia štátnozamestnaneckého pomeru (§ 126), ďalej ustanovil novú právnu úpravu týkajúcu sa odvolacieho konania (§§ 137 až 139), v rámci ktorej úpravy ustanovil príslušnosť odvolacieho orgánu tak, že odvolacím orgánom je vedúci úradu, ktorý rozhoduje na základe stanoviska poradnej odvolacej komisie (§ 138 ods. 1) s účinnosťou zákona č. 231/2006 Z.z. teda od 1. júna 2006.

Súd prvého stupňa správne a v intenciách zákona č. 231/2006 Z.z. posudzoval pasívnu legitímáciu žalovaného správneho orgánu, keďže s účinnosťou od 1. júna 2006 zmenou

zákona č. 575/2001 Z.z. bol zrušený Úrad pre štátnu službu, ktorého rozhodnutia sa žalobca domáhal preskúmať (§ 40c ods. 1) a súčasne dospel k správne záveru, že podľa § 40c ods. 2 neprešli práva a povinnosti so zrušeného Úradu pre štátnu službu na Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny SR vyplývajúce z konania a rozhodovania vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru.

Zo zákonného znenia právnej normy ustanovenej v § 40c ods. 2 zákona č. 575/2001 Z.z. účinnej od 1.6.2006 vyplýva, že dňom zrušenia Úradu pre štátnu službu prechádzajú práva a povinnosti Úradu pre štátnu službu vrátane práv a povinností zo štátnozamestnaneckých pomerov a pracovnoprávných vzťahov zamestnancov na Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky. Pod pojmom prechod práv a povinností zrušeného subjektu treba rozumieť prechod hmotnoprávných práv a povinností tohto subjektu, ktorých bol nositeľom ku dňu zrušenia, ako napríklad zmluvné záväzky, pohľadávky a pod. a pod pojmom prechod práv a povinností zo štátnozamestnaneckých pomerov a pracovnoprávných vzťahov treba rozumieť prechod práv, ktoré vyplývajú zo štátnozamestnaneckých pomerov a pracovnoprávných vzťahov, zamestnancov zrušeného subjektu na subjekt zákonom určeným. Vôľou zákonodarcu touto právnou úpravou bolo zabezpečiť právnu istotu tretích osôb, s ktorými bol zrušený subjekt v právnom vzťahu a právne postavenie zamestnancov zrušeného subjektu.

Zákonodarca v uvedenej právnej úprave neustanovil, že dňom zrušenia Úradu pre štátnu službu prechádzajú jeho práva a povinnosti vyplývajúce z konania a rozhodovania vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru, teda práva a povinnosti vyplývajúce z jeho rozhodovacej právomoci, na Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky.

Z uvedených dôvodov sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky nie je pasívne legitimované v preskúmovacom konaní v danej veci, keďže zrušením Úradu pre štátnu službu neprešli na neho práva a povinnosti vyplývajúce z rozhodovacej právomoci tohto úradu vo veciach štátnozamestnaneckých pomerov a súd prvého stupňa teda správne rozhodol, pokiaľ žalobu smerujúcu proti nemu zamietol.

Odvolací súd dáva do pozornosti, že podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, upravujúcej správne súdnictvo (§§ 244 a nasl.) preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov. Preskúmacie konanie správneho súdu v zmysle teórie procesného civilného práva je založené na dispozičnej zásade, v zmysle ktorej preskúmacie konanie sa začína len podaním návrhu, ktorý sa nazýva žaloba, v ktorej žalobca (fyzická alebo právnická osoba) tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.). Žalobca okrem všeobecných náležitostí (§ 42 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 79 ods. 1) je povinný v žalobe uviesť aj náležitosti taxatívne ustanovené v § 249 ods. 2 O.s.p.. Podľa § 250 ods. 1 O.s.p. účastníkmi konania sú žalobca a žalovaný. Žalobcom je teda fyzická alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že bola rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátená na svojich právach a žalovaným je ten správny orgán, ktorého žalobca v žalobe označil. Rozsahom žaloby je súd viazaný.

Pokiaľ teda žalobca v danej veci podal na súd žalobu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia Úradu pre štátnu službu, ktorý správny orgán na základe zákona bol zrušený a za žalovaného označil Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny SR, na ktorý správny orgán neprešli práva a povinnosti vyplývajúce z rozhodovacej právomoci zrušeného správneho orgánu, žalobu podal proti účastníkovi konania, ktorý v danej veci nemal pasívnu legitimáciu.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd neprihliadol na námietky uvedené v odvolaní žalobcu.

Nemožno súhlasiť ani s tvrdením žalobcu, že postupom súdu prvého stupňa bolo mu odňaté právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy SR, pretože súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorú žalobca podal proti účastníkovi, na ktorého neprešli práva a povinnosti vyplývajúce z rozhodovacej právomoci správneho orgánu, rozhodnutia ktorého sa žalobca žalobou domáhal preskúmať súdom potom, ako bol tento správny orgán zrušený. Podľa názoru odvolacieho súdu samotný žalobca podaním žaloby proti účastníkovi, ktorý nemôže byť nositeľom práv a povinností žalovaného správneho orgánu nesie zodpovednosť za zamietnutie žaloby.

Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že žalobca tvrdením uvedeným v odvolaní, že v prípade úspechu v preskúmovacom konaní by vo veci ďalej pokračoval vecne príslušný služobný úrad (MZ SR) v súlade s úpravou zákona o štátnej službe v znení účinnom od 1.6.2006, sám akceptuje dôvod, pre ktorý bola žaloba zamietnutá, teda nedostatok kompetencie žalovaného správneho orgánu na konanie vo veci samej.

Odvolací súd neprihliadol na tvrdenie vedľajšieho účastníka na strane žalovaného, že žalobca v odvolaní neuviedol žiadny dôvod, ktorým podľa zákona možno odôvodniť odvolanie a ktorý by bolo možné subsumovať pod ustanovenie § 205 ods. 2 O.s.p. alebo § 221 ods. 1, pretože žalobca v odvolaní uviedol odvolacie dôvody, pre ktoré považoval napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa za nesprávny, ktoré dôvody odvolací súd v odvolacom konaní po preskúmaní napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa v konečnom dôsledku vyhodnotil ako nedôvodné, ktoré by mohli relevantným spôsobom spochybníť vecnú a právnu správnosť napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa.

Odvolací súd neprihliadol ani na námietku vedľajšieho účastníka na strane žalovaného, že odvolateľ – Slovenská republika - tak ako je uvedený v odvolaní, nie je identickým subjektom so žalobcom – Ministerstvom zdravotníctva SR, a preto Slovenská republika v predmetnej veci nie je osobou oprávnenou na podanie odvolania, keďže nebola účastníkom prvostupňového konania a zároveň jej zákon nepriznáva spôsobilosť byť účastníkom konania (okrem iných § 21 a § 201 O.s.p.). Súdny aj v preskúmovacom konaní podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku posudzujú každý úkon účastníkov podľa ich obsahu, aj keď je úkon nesprávne označený v zmysle § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 41 ods. 2. Podľa názoru odvolacieho súdu napriek tomu, že žalobca sa v podaní odvolania nesprávne označil, posudzujúc jeho podanie podľa obsahu v intenciách ustanovenia § 41 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 z podania odvolania vyplýva, že odvolateľom bol žalobca. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že posudzovanie úkonu účastníka z hľadísk prílišného formalizmu nemôže mať za následok odmietnutie úkonu účastníka, pretože takýmto konaním by súd odňal účastníkovi právo na spravodlivý súdny proces, čo by bolo v rozpore s článkom 46 ods.2 Ústavy SR. (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. sp. zn. IV. ÚS 1/02t z 26.9.2002)

Z uvedených dôvodov pokiaľ Krajský súd v Bratislave žalobu zamietol z dôvodu, že žalovaný správny orgán v danej veci nie je pasívne legitimovaný, podľa názoru

odvolacieho súdu rozhodol vo veci skutkovo správne a v súlade so zákonom a preto odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p v spojení s 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1 potvrdil.

Odvolací súd žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal v zmysle § 246c O.s.p v spojení s § 224 ods. 1 a v spojení s § 250k ods. 1, pretože mu nevzniklo právo na ich náhradu, v dôsledku jeho neúspechu v tomto konaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 21. apríla 2009

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová

JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predseda senátu